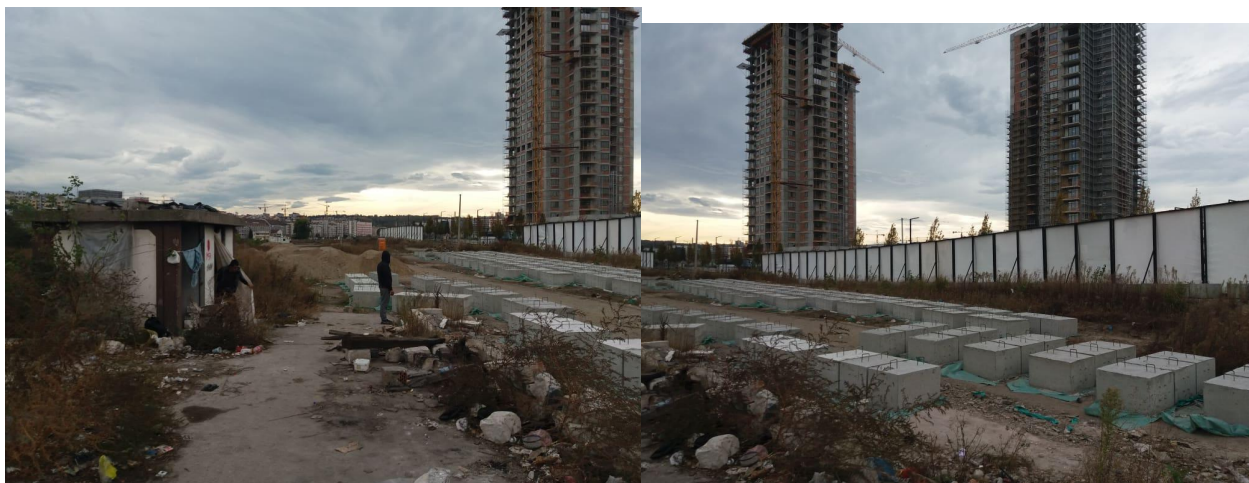

Dana 28. oktobra trojica aktivista Žena u crnom i jedan aktivista iz Tuzle otišli su da posete izbeglice u park kod Ekonomskog fakulteta i iza autobuske stanice na gradilištu Savamale. Nihad iz Tuzle i Goran i Tomislav iz Beograda kupili su jednoj porodici izbeglica, s kojima su u kontaktu, hranu i sokove na pijaci. Prvo su otišli u park ali te porodice nije bilo tamo, a izbeglica je u parku bilo mnogo manje nego proteklih dana, njih oko dvadesetak.

Zatim su otišli da potraže mesto gde su Nadžib i njegova braća iz Avganistana napravili improvizovanu kućicu u kojoj spavaju na gradilištu. Nadžib nije odgovarao na poruke te smo se orijentisali samo pomoću slika tog mesta gde borave, koje nam je nekoliko dana ranije poslao. Javili smo još jednom aktivisti ŽUCA, Mirku, da dođe. Mirko ih je pronašao iza stanice a mi smo se nalazili u blizini ali nismo mogli da prođemo od ograda sa panoima.

Kada smo konačno dospeli do njih, zatekli smo Nadžiba i njegovu braću u jednoj kućici od 2 kvadratna metra a u drugoj ruševini se nalazilo još izbeglica. Ukupno ih je bilo oko desetak zajedno sa detetom od oko 10 godina. Dete je bilo vrlo srećno da nas vidi, a obradovali su se i ostali. Dali smo im hranu i sokove, kako su nam tražili u poruci, a primetili smo i da neki nemaju cipele nego su u papučama. Mirko im je nakon nekoliko dana nabavio cipele i nešto odeće.

Nadžib nam je zatim rekao da uđemo u kućicu i raskomotimo se dok nam on napravi čaj. Kućicu su napravili slaganjem velikih kamenih blokova i nacepanih drva a krov od granja i kartona koji su prekriveni

raznim materijalom, prikupljajući u blizini šta god su mogli da iskoriste. U kućici se nalazio tepih na kojem se sedelo, a unutra su bile njihove stvari i koferi, zajedno sa tepihom za molitvu kojeg su poneli sa sobom iz Avganistana.

Nihad im je svima rekao da ako budu dolazili u Tuzlu da mu se obavezno jave i da će im pomoći kako bude mogao sa hranom i smeštajem pre nego što nastave za Sarajevo. Pričao im je o situaciji u Bosni, gde mogu da potraže pomoć a gde teško da mogu. Zahvaljivali su nam se bezbroj puta na hrani, a i mi njima na čaju. Kada smo se oprostili obećali smo im da ćemo biti u kontaktu. Poželeli smo im sreću na paštu jeziku.

Izveštaj napisao: Tomislav, aktivista